

Gaudeamus igitur

Drage maturantke, dragi maturanti, pred vami je nova prelomnica. Odločitve za poti, ki jih boste, sedaj že kot odrasli mladi ljudje, izbirali, bodo tlakovale vaše poklicno in zasebno življenje. Bodite pogumi, sledite svojim sanjam in

ne bojte se napak; te se pogosto izkažejo kot obvodi do nečesa boljšega. Podpirajte ljudi okrog sebe, kajti skupnost podobno mislečih lahko premakne vsaj na videz nemogoče. Delajte s srcem in iz srca in ne pozabite se smejati ...

... drage maturantke, dragi maturanti, današnji svečani večer je namenjen vam. Naše poti pa se tukaj še ne razidejo. Šele ko boste, z maturitetnim spričevalom v roki, pomahali Srednji medijski in grafični šoli Ljubljana v slovo, boste

zaključili in tudi spoznali, kako enostaven je bil svet, v katerem je zimzeleno opravičilo »avtobus je imel zamudo«, občasno celo padlo na plodna tla.

Ravnateljica Ana Šterbenc

Maturantski ples.

Foto: Nika Jenič

Konstruktivizem na SMGŠ

Konstruktivizem je smer abstraktne umetnosti po letu 1913 v likovni umetnosti, ki je zrasla iz kubizma in futurizma in je težila k »čistemu« slikarstvu kot konstrukciji likovnih elementov.

V literaturi se je ta smer pojavila v 20. letih prejšnjega stoletja in pomeni pesem kot konstrukcijo besednih, simbolnih in drugih elementov. Pri nas je konstruktivizem ustvaril Srečko Kosovel ter ga prenesel v poezijo. Konstruktivistične pesmi je imenoval integrali ali konstrukcije, kratko kons.

To so pesmi, ki so sestavljene na poseben način, lahko z različnimi izrazi (lahko uporablja matematične znake, kemijske formule ...), ne nujno z besedami. V konstruktivistični pesmi si je Kosovel vzela veliko ustvarjalno svobodo. Pesmi ni sestavljal iz enega samega motiva, ampak je lepil pomensko različne snovi in motive. Dijaki tretjega letnika so se preizkusili in dokazali, da zmorejo.

Dijaki 3. E

Teja ustvarja.

Foto: Tina Holešek

Luka in Teja.

Foto: Tina Holešek

Jan.

Foto: Tina Holešek

Ekскурzija v Benetke

V petek, 6. 5. 2022, smo se dijaki drugega letnika udeležili ekskurzije v Benetke, glavno mesto Italijanske dežele Benečije. Je svetovno znano obmorsko mesto kanalov in mostov.

Odhod izpred šole je bil ob 6. uri zjutraj, v Benetke pa smo z ladjico pripluli okoli 10. ure. Najprej smo se z vodičko sprehodili po mestu. Predstavila nam je nekaj zanimivosti in značilnosti. Ogledali smo si trg sv. Marka, glavni trg Benetk, do katerega smo prišli po kratkem ogledu

Mosta vzdihljajev. Nato smo odšli do mostu Rialto s pogledom na najlepšo vodno ulico na svetu – Canale Grande. Všeč nam je bilo, ker smo imeli dve uri prostega časa in smo lahko sami raziskali Benetke. Dobili smo se na dogovorjenem mestu in vsi skupaj odšli na ogled Bazilike sv. Marka. Pred odhodom ladjice na prvi otok smo imeli še eno uro prostega časa, med katerim smo sami raziskali še drugi del Benetk. Z ladjico smo odšli na otok Murano, kjer smo opazovali mojstra, kako spretno oblikuje

vroče steklo v različne oblike in končne izdelke. Nekatere izdelke smo lahko kupili, saj je na otoku majhna trgovina, v kateri je razstavljenih več zanimivih predmetov – nakit, posoda, luči, kipi ...

Ladjica nas je peljala do zadnjega postanka – otok Burano, za katerega so značilne klekljane čipke in barvito poslikane ribiške hiše. Otok smo raziskali sami.

Po ogledu Burana smo se z ladjico odpravili nazaj do Punta Sabbioni, kjer smo se z avtobusom odpravili nazaj. V Slovenijo smo prispeli ob 11. uri zvečer.

Ekскурzija nam je bila zelo všeč, saj smo imeli veliko prostega časa za samostojno raziskovanje Benetk.

**Tinkara Delux, Ula Janc,
Julija Vita Les, 2. B**

Na deževen dan.

Foto: Tilen Riher

Benetke.

Foto: Tilen Riher

Benetke.

Foto: Tilen Riher

Fantje 2. B.

Foto: Tilen Riher

Z ladjico proti otoku.

Foto: Tilen Riher

Postajališče gondol.

Foto: Tilen Riher

Most vzdihljajev.

Foto: Tilen Riher

Steklarna Murano.

Foto: Tilen Riher

Otok Burano.

Foto: Tilen Riher

Salzburg – solno mesto

V Salzburg smo se dijaki 3. in 4. letnika odpravili 8. 4. 2022 ob 6 uri zjutraj. Pot je potekala po avtocesti skozi predor Karavanke.

Salzburg je četrto največje mesto v Avstriji, vsekakor pa je zelo prepoznaven po Mozartu in njegovih kroglicah. Mesto leži ob reki Salzach in šteje 150.000 prebivalcev. Ime Salzburg je nastalo zaradi salzburških rudnikov, ker so po tem najbolj

znani. Salz pomeni sol, burg pa mesto, torej solno mesto.

Tam smo si ogledali staro mestno jedro, Mozartovo rojstno hišo in njegov kip, Mirabell dvorec in vrt, Salzburško katedralo, Residentzplaz ... Po ogledu nas je vodila vodička, ki nas je seznanila z novimi informacijami o znamenitostih. Mirabell je ena izmed najbolj znanih turističnih točk v mestu. Znana je zaradi svojih

vtov, struktur in vodnega bastiona. Mirabell je Ensko ime iz italijanščine, ki je sestavljeno iz mirabile- občudovanja vredno in bella- lepo.

Tudi mi smo si ogledali enega izmed solnih rudnikov (Hallein).

Ogled je bil zelo poučen, zanimiv in predvsem zabaven. Peljali smo se z vlakcem, ladjico, spuščali smo se po drčah in izvedeli veliko zanimivosti in zgodovine o rudniku Hallein.

Tjaša Patricija Tariba, 4. A

Sphaera.

Foto: Lenart Zmrzlak

Kopališče za konje.

Foto: Lenart Zmrzlak

Trg.

Foto: Lenart Zmrzlak

Grad.

Foto: Lenart Zmrzlak

Najstarejše mestno pokopališče.

Foto: Lenart Zmrzlak

Jakob in Jošt.

Foto: Lenart Zmrzlak

Dijaki 4. A.

Foto: Lenart Zmrzlak

Dijaki 4. E.

Foto: Lenart Zmrzlak

Dijaki 4. B z razredničarko.

Foto: Lenart Zmrzlak

Pozdravljeni, dragi starši, spoštovani profesorji in cenjeni gosti. Danes, na dan maturantskega plesa, bom v imenu vseh dijakov četrtil letnikov povedala nekaj besed. Najprej bi se zahvalila vsem profesorjem, ki so bili pripravljeni deliti svoje znanje, še posebno vsem našim razrednikom, ki so nam podajali najbolj pomembne informacije in z nami reševali vse morebitne težave. Seveda pa ne smem pozabiti na ravnateljico, Ano

Šterbenc, ki nas je sprejela na šolo in nam vsa štiri leta omogočala najboljše pogoje in opremo, da smo lahko razvijali svoje talente in odkrivali, na katerih področjih smo najbolj uspešni. Vsem še enkrat hvala. Kakšno pa je bilo izobraževanje vsa štiri leta na medijski in grafični šoli? Bilo je delavno, a sproščeno in zabavno. Pri vsakem šolskem ali zunajšolskem projektu smo se vedno nasmejali in nikoli nam ni bilo težko ostati v šoli kakšne tri

ure ali več, saj smo bili v najboljši družbi sošolcev in profesorjev. Mislim, da se to opazi tudi v rezultatih, ki jih naši projekti dosežejo.

Seveda pa nas je ob vsem tem vedno spodbujala tudi podpora staršev. Hvala.

Karin Jerina, 4. E

Uradni ples maturantov.

Foto: Mimmi Myyrlyainen

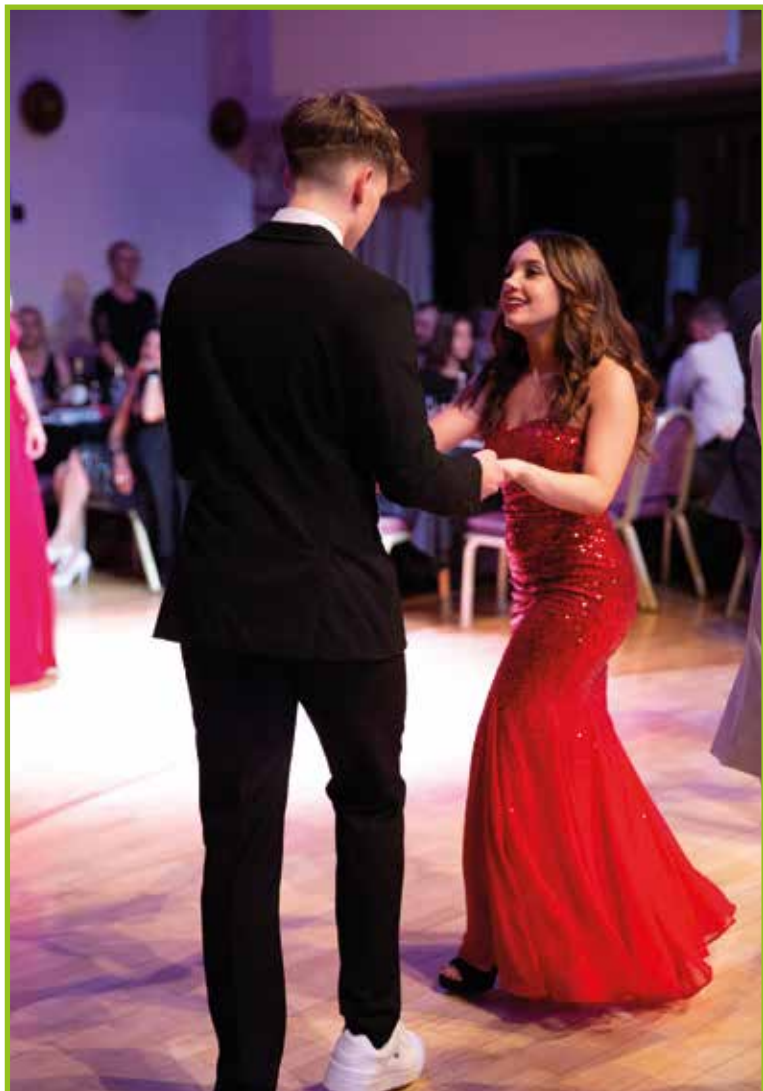
Predstavitve 4. A.

Foto: Nika Jenič

Večerna zabava.

Foto: Nika Jenič

Nika s soplesalcem.

Foto: Nika Jenič

Bliža se polnoč.

Foto: Nika Jenič

Ples.

Foto: Mimmi Myrlyainen

Šola na daljavo – prvič

Predvidevam, da je bil za vse šolarje vesel trenutek, ko smo izvedeli, da bomo morali za dva tedna ostati doma, predvidevam da je bil to vesel trenutek za vse šolarje. To bi namreč pomenilo več prostega časa in druženja s prijatelji.

Sama sem za virus vedela že prej, ko je izbruhnil na Kitajskem, saj mi je zanj povedala moja prijateljica. A takrat tega še nihče ni jemal prav resno. Kasneje, ko se je začel širiti, ga ljudje še zmeraj niso vzeli zelo resno, saj si vsak pri sebi misli: »Meni se ne more nič zgoditi.« Jaz sem ga zelo resno začela jemati šele takrat, ko je izbruhnil v Italiji, v mestu, od koder naj bi moja sestra dobila učenca na izmenjavo. Mislili smo že, da ne bodo odpovedali izmenjave, a nazadnje so jo, in sicer dan ali dva, preden smo v Sloveniji razglasili, da bomo imeli karanteno.

Ko se je karantena začela, se je vse zdelo tako preprosto, nič skrbi, doma bomo, morda bomo kam šli, se s kom dobili. Potem pa je prišel ponedeljek, cela zmeda s šolo in stvarmi, ki so jih učitelji pošiljali, popolnoma

nov sistem, na katerega nisi navajen... nekaj popolnoma nekaj novega. A čeprav je bilo prvih nekaj dni kar težko, se mi zdi, da smo se kar hitro privadili novemu sistemu. Kot introvertni osebi mi ni bilo niti najmanj težko ostati doma, saj bosta le dva tedna, potem pa nazaj na stari tir. No, vsaj tako se je zdelo. Zaprtje občin oziroma prepoved gibanja izven svoje domače občine je bilo nekaj najboljšega, kar se je lahko zgodilo, in hkrati nekaj najslabšega. Ljubljana je bila prazna, povsem prazna. Kaj takega doživiš le na kakšno julijsko vročo nedeljo, ko gredo ljudje za en dan na morje, a to se res ne more primerjati s praznino, ki jo je Ljubljana doživela med karanteno. Nikjer avtobusov, velikih grušč ljudi, avtomobilov, ki bi obvezno potrebovali servis glede na zvoke in vonjave, ki jih spuščajo, nervoznih voznikov, turistov ... Ljubljana je kljub zaprtju vseh trgovin, gostiln in kavarn bila prečudovita. Prvič v življenju sem videla glavno postajo popolnoma prazno, ne duha ne sluha o komerkoli.

Kolesarjenje.

Foto: Zala Ocvirk

Najprometnejše ceste, na katerih so bili po navadi dolgi zastoji in hrupni avtomobili, so sedaj imele le kakšnega redkega človeka, ki se je zapeljal čez. S kolesom sem se lahko peljala sredi drugače zelo prometnih cest, čakala na semaforju, kot da sem motorno vozilo, in nihče mi ni nič rekel. Zrak je bil po dolgem času v Ljubljani končno tako svež, da bi lahko v njem užival dneve in dneve. A ne glede na to, kako velika je Ljubljana videti, se njena občina konča kar kmalu. Zato sem velikokrat nehote končala v občini Brezovica, saj se nisem mogla ustaviti sredi ozke ceste, kjer se komaj srečata dva avta. Medtem ko je bilo druženje prepovedano, nisem nikoli odšla ven, da bi se s kom zmenila, in po pravici povedano, mi je to popolnoma ugajalo. S tistimi, ki so to zares želeli, sem se vsak dan pogovarjala po telefonu ali kaj podobnega, a nikoli nisem zares odšla s kom ven.

Kar se pa šole tiče, mi je tudi ta sistem kar ugajal. Resda sem nekoliko pogrešala razlago učiteljev, da bi skupaj predelali snov; zdelo se je, kot da bi se

nam izredno mudilo, da bi vse čim hitreje predelali, kar utegne biti malo utrudljivo. Predelati vso snov v enem dnevu je nekoliko težko, še posebej če ne razumeš najbolje, za kaj se sploh gre. A najbolj sem se bala, da bi se morali vrniti v šolo. Če bi se vrnili po dveh tednih, to ne bi bil hud problem. A če bi nas konec aprila spravili v šolo, tako kot je bilo na začetku rečeno, bi bil zame velik problem. Za vse že tako in tako potrebujem več časa, da lahko napravim, če pa bi mi potem še vse zamujene ocene spravili v en mesec, nimam možnosti, da bi mi uspelo zagotoviti si pozitivno oceno pri vseh predmetih. Zato je bila zame ena najboljših novic, ko smo izvedeli, da ostanemo doma do konca šolskega leta.

A če postavimo vse to na stran, najboljši del, poleg kolesarjenja po praznih cestah, je bil, da je veliko mojih najljubših glasbenih izvajalcev izdajalo nove albume in pesmi, ki jih lahko poslušam med delom.

Zala Ocvirk, 3. E

Prazna Ljubljana.

Foto: Zala Ocvirk

Šola na daljavo – drugič

Moj bog, še en meglen in oblačen dan nad mestom. Konec koncev je vaša šola tu, tako zagotovo že vidite, o čem govorim. Dan, ko je megla

bi hotel, pobegneš iz pravega sveta okoli sebe, utoneš v svetu sanj ter se popolnoma predaš spancu. Takrat po navadi sanjaš najzanimivejše in vsakdanje

»YAAAAAAA!!! Šola na daljavo!

tako gosta, da komaj vidiš pred nosom, potem se pa počasi začne dvigati okoli desete ali enajste ure. Šele takrat počasi vidiš posamične sončne žarke, ki osvetlijo mesto in naredijo, da je zunaj videti topleje, kot je v resnici.

Potem ti pa ne more dneva nič bolj polepšati, kot če začnejo to toplo sonce prekrivati oblaki; in po možnosti, ko končaš in greš končno lahko ven, začne še deževati. O takem dnevu govorim, tipičnem dnevu v mojem domačem mestu. Tistih 24 ur, ko je edina stvar, ki si jo želiš, da bi vse to prespal ...

Budilka je že zdavnaj zvonila, ura je 7.30 zjutraj. A pouk se danes začne izjemoma ob desetih in takrat bo šele prvi zoom za danes. Morda je še dovolj časa, da si pred začetkom pouka ogledam film ali pa dokončam to sezono serije, ki jo gledam že nekaj časa ... Bomo videli. Pravkar sem jedla, a nekaj potrebujem za prigrizek med filmom, ne morem le gledati. Morda grem kasneje iskat, ne da se mi zdaj vstajati iz postelje. Se mi zdi, da za serijo res ne bo dovolj časa; ne želim zamuditi k pouku... očitno gledamo film. Vsi poznamo občutek, ko si tako osredotočen na film, video ali oddajo, da sploh ne opaziš, kako se ti počasi utrujene veke zapirajo. Ne da

sanje in ravno to se je zgodilo tukaj.

»YAAAAAAA!!! Vstani že, če hočeva še danes kam priti.«
 »Jezus... sam še 5 minut me pust spat... čaki, kam pa?« Mislim, da še nikdar nisem tako hitro vstala, kot v trenutku, ko sem želela vedeti, kdo govori, in kar je še pomembnejše, kdo je v moji hiši. Močna svetloba sonca bi zaslepila vsakogar, ko pa imaš okno sobe na vzhodni strani hiše. Sem res tako dolgo spala, da se je megla že dvignila ...? To pomeni, da se je pouk že začel, jaz pa sem pozna na zoom!
 »Come on, obljubila si, da bova čez vikend šla z Eriko v park in na poti šla še po Bobo.«
 »Chris, nehaj tok jamrat, karantena je, ne sme se ven in še na zoom sem zamudila. Drugače s tem nepovezano vprašanje ... kako si končal pri men doma?«

»Karantena? Waa tega pa že dolgo nisem slišal... Si se morda udarila v glavo ali kaj takega, tega že od konca lanskega leta ni več. Res je bilo naporno, biti zaprt doma tako dolgo, ne hoditi ven, se ne družiti s prijatelji in znanci, ne 'hoditi' v šolo. To so res bili težki in neverjetni časi, ampak cepivo je že dolgo zunaj in hvala bogu, ker smo se držali zase, je zdaj že dolgo vse po starem in vse je veliko bolje. Mimogrede, zakaj sploh omenjaš karanteno, kako

si se spomnila, tega je že dolgo, odkar se je zgodilo.«

Pred enim letom!? In zaslišal se je poslednji krik glavnega lika v grozljivki, ki sem jo gledala, preden me je vzel spanec... So bile to res le sanje? Zakaj ne morejo biti realnost, rada bi ju spet videla... a oba živita tako daleč, za povrh pa je še vsak zaprt v svojo občino. No ja, morda pa bodo moje sanje v bližnji prihodnosti postale realnost. Ampak za zdaj se grem raje osredotočit na to, da ne zamudim pouka na daljavo, njima dvema lahko težim še ves večer in kasneje še ves vikend.

Nekaj kratkega in morda rahlo razvedrilnega, da lahko rečem: Vse slabo enkrat mine. Ne glede

na to, kako slabo je videti zdaj, ne glede na to, da ne najdemo konca temu dolgemu temnemu tunelu, obljubim, da bo jutri boljši. Morda ne jutrišnji jutri ali kateri v bližnji prihodnosti, a enkrat bo ta jutri prišel. Veliko slabega se zdaj dogaja povsod in resnično manjka spodbudnih novic in vem, da ni lahko in se morda neumno sliši, a vsak si zasluži košček sreče na tem planetu. Ne glede na to, kje je ta košček zate, upam, da ga najdeš kmalu, saj v resničnosti, ki jo zdaj živimo, ta majhna sreča lahko naredi velike spremembe zate.

Zala Ocvirk, 3. E

Šola na daljavo.

Foto: Zala Ocvirk

Najboljši izbor – PUD med 2.000 metri

Letos sem se dogovoril, da bom praktično usposabljanje opravljal pri fotografu v Črnučah. Fotografski studio sem obiskal teden prej, da sva se spoznala z lastnikom Matejem Kolakovičem.

Prve dneve prakse sva renovirala studio; pokazal mi je opremo, s katero opravlja svoje delo, in prikazal, kako se jo uporablja.

Od drugega dneva nisem pričakoval veliko. Zbudil sem se ob klicu delodajalca, ki mi je sporočil, naj se toplo oblečem in obujem, saj se bova odpravila

na Krvavec. Med potjo sva se pogovarjala o različnih temah in hobijih. Nekaj malega pa tudi o stroki. Z avtomobilom sva se pripeljala skoraj do vrha. Ko sva izstopila, sva vdihnila svež gorski zrak in naredila prve korake po novo zapadlem snegu, natančneje po prvem letošnjem snegu. Vreme je bilo kot v pravljici. Oblekla sva si bunde, nadela nahrbtnike z opremo in se odpravila proti vrhu Zvoha. Na poti proti vrhu sva se večkrat ustavila in naredila posnetke z dronom. Matej je s svojim

fotoaparatom zajel prečudovite trenutke, ko se megla giblje nad gorami. Presenetljivi pogledi in občutki so naju spremljali do vrha. Tam pa naju je čakal razgled, ki je bil vreden najinega truda. Posnela sva nekaj time lapsov, fotografij in se poglobila v pogovor ali dva. Na poti v dolino sva zamenjala vlogi, tako da sem jaz v roke dobil fotoaparat, on pa je bil model.

Naučil me je rokovati z aparatom, povedal in pokazal mi je nekaj trikov, ki jih bom lahko uporabil v praksi. Moram

napisati, da sem bil nad izletom zelo navdušen. Še posebej pa nad stvarmi, ki sem se jih naučil. Dan je bil zelo dobro izkoriščen, saj bi bilo škoda preživeti ga v studiu.

Z veseljem bi takšen biznis trip ponovil, sem si mislil. In glej ga zlomka ..., prav to se je zgodilo naslednji teden. Odšla sva na grad Brdo pri Kranju. O tej dogodivščini pa vam napišem kdaj drugič.

Anže Tomažič, 3. E

Jezero na vrhu zvona.

Foto: Matej Kolakovič

Razgled od zgoraj oziroma pogled na Storžič.

Foto: Matej Kolakovič

Lightspark studio.

Foto: Matej Kolakovič

Grintovec ki se skriva za oblaki.

Foto: Matej Kolakovič

Medijski in grafični procesi v modni industriji

O dločila sem se, da vam predstavim abstraktno podjetje. Njegovo delovanje, usluge in izdelke, potek komunikacije med zaposlenimi in strankami, zaščitni znak podjetja, uporabljene barve in njihov pomen, določene grafične in medijske procese ter strojno in programsko opremo, ki jih podjetje potrebuje. Izbrala sem si podjetje »Just Holo«, ki proizvaja in tudi prodaja oblačila. Zaščitni znak je v modri in rumeni barvi. Modro barvo sem izbrala, ker predstavlja umirjenost, zanesljivost, racionalnost. Rumena barva predstavlja optimizem in privabi pozornost. »Just Holo« s svojim delovanjem ponuja oblačila klasičnega kroja, kar je alternativa hitri modi. Komunikacija med strankami in med zaposlenimi poteka na

daljavo, z uporabo elektronske pošte in telekomunikacijskih naprav. Komunikacija je dvosmerna, ljudje se dogovarjajo, sprašujejo in izmenjujejo ideje. V podjetju komunikacija med vodjo in krojači skupaj s šiviljami poteka prek delovodje, ki zaposlenim izroči tudi delovne naloge in dokumentira vse tisto, kar so zaposleni naredili ali še morajo narediti. Podjetje ima fizično in spletno trgovino. Za potrebe fizične trgovine potrebujemo različne tiskovine, kot so vizitke, plakati in drug promocijski material, ki nastanejo z grafičnim procesom. Etikete in vrečke so prav tako natiskane in dodelane v grafičnem procesu. Spletno trgovino smo ustvarili z medijskim procesom. Podjetja za svoje nemoteno delovanje

potrebujejo računalnike za delo s programi, kot so Word, Excel, Adobe Photoshop in ostali Adobe programi. V podjetju, ki proizvaja oblačila, je tisk eden od pomembnih delov vsakdana. Zaposleni tiskajo kroje, ki jih pred tem skicirajo in digitalno oblikujejo. Skicirajo in oblikujejo tudi

vzorke, ki bodo natisnjeni na tekstil. Za oblikovanje in tiskanje promocijskih vsebin bi podjetje lahko sodelovalo z zunanjimi izvajalci, prav tako bi lahko zunanji izvajalci oblikovali tudi spletno stran trgovine.

Anastasiia Byeliayevska, z. F

Zaščitni znak podjetja.

Oblikovala: Anastasiia Byeliayevska

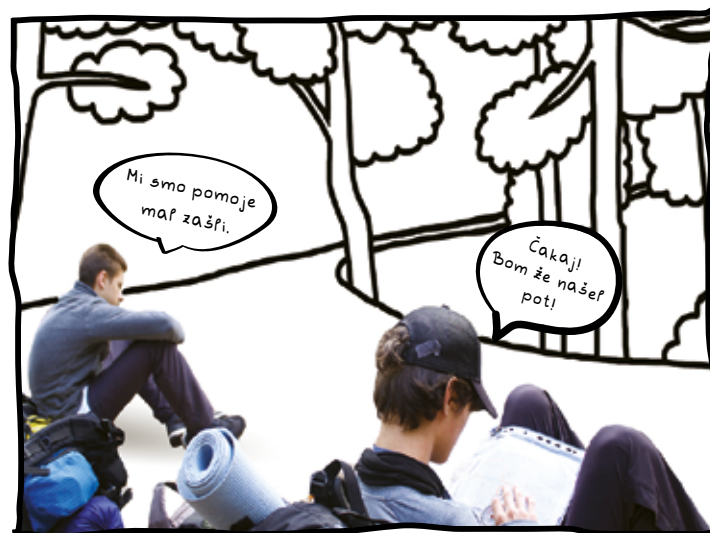
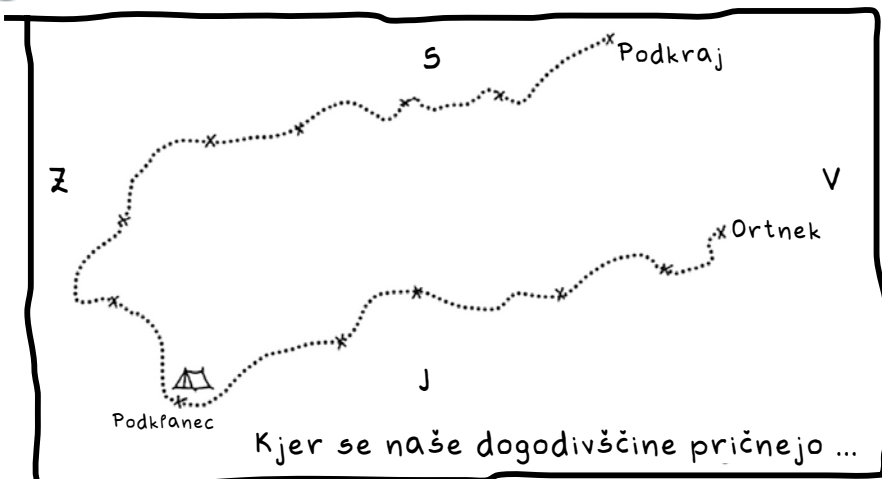

Skica oblačil.

Narisala: Anastasiia Byeliayevska

MEPIZAVRI na pohodu

Fotografije in udeleženci Mepi odprave: Urh Cerkovnik, Jon Prebil, Nik Gregorin, Erazem Žakelj, Jan Štricelj.
 Oblikovanje stripa: Tara Baumgarten, Natafija Močnik, Lina Sever
 Mentorstvo oblikovanja stripa: Tosja Novak

Ko se sanje uresničijo

Vsakdo ima sanjski poklic, ki si ga želi opravljati. Marsikdo pa se ne zaveda, da je pot do sanjskega dela lahko tudi težka. Večina ljudi dandanes glasbo posluša na svojih osebnih seznamih predvajanja. Prav tak sem bil tudi jaz, le da me je tišina med skladbami motila. Zato sem začel poslušati radio. Sčasoma sem ugotovil, da je radio medij, ki me zelo zanima.

V devetem razredu osnovne šole nas je knjižničar spraševal, kaj nas zanima oz. kaj bi želeli početi v življenju. Odgovoril sem mu: »Delal bi na radiu!«. Neverjeten splet okoliščin je, da knjižničar dela na Radiu Študent. Predlagal mi je, da se prijavim na delavnice, ki

koledar, da ga ne bi pozabil. Januarja 2018 sem se prijavil na avdicijo za tehnika in začela so se tedenska predavanja o zvoku in o vsem, kar je povezano z delovanjem radia. Takrat sem se poleg šole moral učiti še o tem in nisem si predstavljal, da mi lahko uspe. Po nekako enem

Vsak cilj je dosegljiv s trdim delom in nekaj odrekovanja ne glede na tvojo starost.

jih za osnovno- in srednješolce pripravljalo vsako poletje. Prijavil sem se na delavnice, ki so trajale 5 dni. Zato sem se še bolj navdušil nad radijem. Pri vodilnih na radiu sem se pozanimal, kako bi lahko začel redneje delati pri njih. Povedali so mi, da vsako leto januarja organizirajo avdicijo za radijske napovedovalce in tehnike. Datum sem si takoj zapisal v

mescu teoretičnih predavanj smo se lotili dela tudi v praksi, v oddajnem studiu z mentorjem. Po približno dveh mesecih pa so nam povedali, da bodo čez en teden preverjali naše znanje s pisnim testom. Naučil sem se za test. Najsrečnejši sem bil, ko so mi sporočili, da sem test rešil dobro, in me povabili, da naj nadaljujem uvajanje za delo tehnika. Kakšen mesec

Izvedba oddaje v živo.

Foto: Biljana Žikić

po opravljenem testu sem imel še zadnji preizkus v etru pred vodjo tonsko-tehnične službe. Med zadnjim preizkusom sem napravil v etru tudi dve manjši napaki, ki sta bili verjetno posledica živčnosti, vendar sem kljub temu opravil izpit in že dve leti delam kot tonski tehnik na Radiu Študent.

Med mojim uvajanjem je nekaj sodelavcev kar nekako dvomilo, da lahko tako mlad (dobro) dela. Kasneje so me seveda dobro sprejeli. Spoznal sem, kako pomembno je, da starejši zaupajo delo tudi pregovorno neodgovornim mladim in ne mečejo vedno vseh v isti koš. Sporočilo te zgodbe pa naj bo: vsak cilj je dosegljiv s trdim delom in nekaj odrekovanja ne glede na tvojo starost.

Žiga Boršič Grajzar, 4. E

Studio z napovedovalske strani.

Foto: Žiga Boršič Grajzar

SMGŠ

Pixel

Časopis dijakov
Srednje medijske in grafične šole
Ljubljana

Odgovorna urednica
Martina Holešek

Tehnična urednica
Barbara Logar-Sušnik

Naslov uredništva
Srednja medijska in grafična šola
Ljubljana
Pokopališka 33, 1000 Ljubljana
e-pošta: pixel@smgs.si

Naklada
200 izvodov